Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 611 van 25 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Ten kantore bij advocaat I. MBOUMENE SONKOUE**
Oscar Van Goidtsnovenlaan 97
1190 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 september 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 8 september 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MBOUMENE SONKOUE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 24 augustus 2026 treft verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Tegen deze akte tekent verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) middels verzoekschriften van 29 augustus 2026 en 1 september 2026. Beide beroepen worden door de Raad verworpen bij de arresten nrs. 352.548 en 352.601 van respectievelijk 3 en 4 september 2026.

1.2. Op 2 september 2026 dient verzoeker opnieuw een beroep in tegen de in punt 1.1 vermelde bijlage 13*septies* van 24 augustus 2026. Dit beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 352 974 van 14 september 2026.

1.3 Op 3 september 2026 treft verweerder opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies).*

1.4 Op 4 september 2026 wordt aan de Raad gemeld dat de bijlage 13*septies* van 24 augustus 2026 als opgeheven moet worden beschouwd vermits er een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) werd genomen op 3 september 2026.

1.5 Op 7 september 2026 dient verzoeker een beroep in tegen de bijlage 13*septies* van 3 september 2026. Dit beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 352 951 van 13 september 2026

1.6 Op 8 september 2026 wordt aan de Raad gemeld dat de bijlage 13*septies* van 3 september 2026 ingetrokken wordt.

1.7 Op 8 september 2026 wordt vervolgens opnieuw een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) getroffen.

Dit is de thans bestreden akte. Ze luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Polbruno op 24.08.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
naam: D.
voornaam: S.
geboortedatum: (…) 1986
geboorteplaats: (…)
nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)
In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:
□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Polbruno op 24.08.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen.
Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Betrokkene werd door Duitsland (seiningsnummer: DEP213140237300000001) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.
Betrokkene verklaart niet in één van de drie landstalen een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij een ex-vrouw in

België heeft en een minderjarige dochter geboren in 2011. Echter het bestaan van een kind op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen. Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen. De kinderen hoeven echter niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene.
Betrokkene kan immers vanuit het land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging indienen.
Betrokkene en zijn kinderen kunnen tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kind(eren) beperkt blijven Tevens wordt niet aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat de kinderen – al dan niet tijdelijk – bij betrokkene in het land van herkomst of elders kunnen verblijven (RVV, arrest nr. 125 119, 30.05.2016)'. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat betrokkene vandaag op dd. 24.08.2026 feiten van openbare orde gepleegd heeft tegenover zijn ex-vrouw en dochter nl. feiten van slagen en verwondingen.
Het kan dus niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

 Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
Er bestaat een risico op onderduiken:
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.
Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Polbruno op 24.08.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen.
Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:
Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:
Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.
Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.
Betrokkene verklaart hier in België te zijn voor zijn vrouw en kinderen. Volgens onze administratie is betrokkene uit de echt gescheiden Uitspraak door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brussel op 05.11.2013 overgeschreven op 10.02.2014 te Brussel Akte nr : (…) van J.,G. ((…)).
Echter het bestaan van een kind op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren.
Betrokkene kon de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen. Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen. De kinderen hoeven echter niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene. Betrokkene kan immers vanuit het land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging indienen.
Betrokkene en zijn kinderen kunnen tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kinderen beperkt blijven.
Tevens wordt niet aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat de kinderen – al dan niet tijdelijk – bij betrokkene in het land van herkomst of elders kunnen verblijven (RVV, arrest nr. 125 119, 30.05.2016)'.
Daarnaast dient opgemerkt te worden dat betrokkene vandaag op dd. 24.08.2026 feiten van openbare orde gepleegd heeft tegenover zijn ex-vrouw en dochter nl. feiten van slagen en verwondingen.
Het kan dus niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel

8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.
We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan
te nemen dat hij in Macedonië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.
Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.
Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding (...).

2. Over de rechtspleging en de eerder getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten

2.1. Nu blijkt dat verzoeker wordt vastgehouden, is hij overeenkomstig artikel 2.22, § 3, 2°, van de RvV-wet vrijgesteld van het rolrecht en van de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

2.2. In het verzoekschrift kan op pagina 10 gelezen worden dat afgezien van de datum, die werd gewijzigd, de beslissingen van verweerder van 24 augustus 2026, 3 september 2026 en 8 september 2026 op alle punten identiek zijn. Hij voert aan dat verweerder, door telkens daags vóór de terechtzittingen bij de Raad een beslissing te nemen die identiek is aan de vorige, zij uitsluitend beoogt verzoekers recht op een rechtsmiddel aan te tasten. Hij verblijft sinds 24 augustus 2026 in een gesloten centrum. Tot op heden heeft de Raad geen uitspraak gedaan over zijn beroepen, omdat verweerder vóór elke terechtzitting een nieuwe beslissing neemt, zo stelt hij nog.

2.3. Net als verzoeker is de Raad niet echt opgezet met de gang van zaken zoals uiteengezet in punt 1, dat een serieuze verstoring inhoudt van het rechtsbedelingsproces. Ook verzoeker heeft hierin trouwens zijn steentje bijgedragen door tot tweemaal toe afstand te doen van een ingediend beroep tegen de bijlage 13*septies* van 24 augustus 2026 vooraleer er sprake was van een nieuwe bijlage 13*septies* van 3 september 2026 en door tot tweemaal toe niet te verschijnen op de terechtzitting. Voorts werd in het in punt 1.2. bedoelde arrest de middelen ongegrond verklaard na een inhoudelijke beoordeling.In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, zijn de drie bijlagen 13*septies* ook niet identiek. Zo is hij er totaal aan voorbijgegaan dat in de thans bestreden akte, in tegenstelling tot de vorige aktes, er geen twijfel meer bestaat voor wat betreft de bepaling van grens waarnaar verzoeker zal worden teruggeleid. Verzoeker kan dus niet gevolgd worden in zijn betoog dat verweerder door de opeenvolging van aktes beoogt zijn recht op een rechtsmiddel aan te tasten. Alleszins staat het verweerder vrij om op ieder moment een beslissing op te heffen of in te trekken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (het EVRM).

Hij betoogt als volgt:

"Qu'il convient de rappeler ici le prescrit de l'article 8 de la CEDH :
« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. 2. I1 ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».
Que l'Etat belge est, à cet effet, tenu à une obligation positive dans la mesure où il doit créer les conditions permettant à chaque personne de maintenir et de développer sa vie privée et familiale ;

Que le droit au respect de la vie familiale – garanti aussi bien par l'article 8 de la CEDH que par l'article 22 de la Constitution – ne présuppose pas nécessairement le mariage. Ce qui est protégé n'est pas la vie familiale de droit, mais la vie familiale de fait (R. ERGEC, Introduction au droit public. Les droits et libertés. t. II, éd. II, Kluwer, 2003, pp. 144 et suivants) ;

Que l'article 8 de la CEDH n'impose pas seulement dans le chef de l'Etat des obligations négatives – à savoir ne pas porter atteinte à la vie privée – mais également des obligations positives, à prendre des mesures afin d'assurer effectivement le respect au droit à une vie privée (C.E.D.H., Airey c. Irlande, 9 octobre 1979, § 32 ; C.E.D.H., Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, 25 janvier 2000 ; C.E.D.H., K ; et T et L. c ; Finlande, 27 avril 2000 ; C.E.D.H., Glaser c. Royaume-Uni, 19 septembre 2000 ; C.E.D.H., Gnahoré c. France, 19 septembre 2000) ;

Que tous les éléments du dossier démontrent à suffisance l'existence d'un lien familial effectif entre le requérant et son ex-épouse avec qui il est encore en couple et sa fille. D'ailleurs, une procédure de regroupement familiale est en cours et la redevance a déjà été payée ;

Que là où l'existence d'un lien familial se trouve établi, l'Etat doit en principe agir de manière à permettre à ce lien de se développer (en ce sens Arrêt Eriksson c/ Suède du 22 juin 1988, Margarita et Roger Anderson C/ Suède du 25 février 1992 et Keegan c/ Irlande du 26 mai 1994) ;

Que si la décision d'ordre de quitter le territoire prise à l'encontre du requérant est exécutée, elle va infailliblement causer une rupture familiale dans la mesure où le requérant ne pourra plus vivre avec la maman de sa fille et sa fille qui ont la nationalité belge et vivent sur le territoire. L'unité de sa cellule familiale se verra donc définitivement brisée ;

Que lorsqu'un étranger possède une famille dans un pays donné, le refus de l'admettre dans ce pays ou la décision de l'expulser ou de l'extrader de ce pays est susceptible de compromettre l'unité de sa famille et, par suite, porter atteinte à son droit au respect de la vie privée (Voir Cour eur. D.H. arrêt Moustaquim c/ Belgique du 18 février 1991, R.T.D.H., p. 385, note P. MARTENS) ;

Que l'Etat ne peut pas créer des conditions qui provoquent la rupture de la vie familiale ;

Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique,§ 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance (CCE. 2 août 2012, n° 93 404, p.3) ;

Qu'il est de jurisprudence constante qu'une exigence de proportionnalité suppose qu'un juste équilibre doit être ménagé entre le respect des droits individuels en jeu et la protection des intérêts particuliers sur lesquels se fonde l'ingérence ;
Que le Conseil d'Etat a statué qu' « une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'article 2 de la disposition et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposée s'ils s'y soumettaient » (CE n° 58.969, du 1er avril 1996, TVR 1997, p.29 et sv. ; CE n° 61.972, du 25 septembre 1996, TVR 1997, p.31 et sv., arrêt dans RDE, 1998, n° 97, p.5) ;

Qu'il faut en outre que l'appréciation des autorités nationales fasse ressortir que ce principe a bien été respecté (C.E.D.H., arrêt BERREBAH, 21 juin 1988, série A, n° 138, p. 24 ; Cfr. Arrêt Barthold, 25 mars 1985, série A, n° 90, p. 24-26, § 55-59) ;

Qu'en l'espèce, il y a ingérence disproportionnée de l'Etat belge dans le droit à la vie familiale du requérant dans la mesure où l'Etat ne tient pas compte des éléments du dossier qui démontrent à suffisance qu'il y a bien existence d'une vie familiale ;

Que la décision de la partie adverse viole l'article 8 de la CEDH et est disproportionnée au regard de la jurisprudence du Conseil d'Etat suscitée.

Qu'en l'espèce, le requérant est en relation stable avec la maman de sa fille de nationalité belge, séjournant en Belgique. Ils se sont présentés à la commune pour faire acter leur cohabitation légale, et ils ont un rendez-vous le 01/09/2026.

Que pourtant, il ne ressort pas du libellé de la décision querellée que la partie adverse ait mis en balance, la gravité de l'atteinte à la vie privée et familiale du requérant et le respect de la législation belge sur les conditions d'entrée et de séjour, laquelle législation recommande le respect des traités internationaux (notamment de l'article 8 de la CEDH).

Qu'il incombe donc à la partie adverse de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. Dans ce cas, il a été rappelé que les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont notamment :
- l'entrave à la vie de famille,
- l'étendue des liens que le requérant avec l'Etat contractant, en l'occurrence, l'Etat belge,

Que par conséquent, eu égard à ce qui précède, la décision attaquée n'est pas proportionnelle à l'objectif poursuivi par l'autorité administrative et méconnait dès lors le respect dû à la vie privée et familiale de la requérante et donc, l'article 8 précité.

Qu'il n'apparait donc pas de la motivation de l'acte attaqué que la partie adverse a eu le souci de ménager un juste équilibre entre la décision prise et la vie privée et familiale du requérant.

Qu'en effet, sa motivation ne permet pas de vérifier si, dans la situation particulière du requérant, un juste équilibre a été assuré entre les intérêts en jeu, si les moyens employés et le but légitime recherché sont proportionnés et, partant, si la décision attaquée est nécessaire dans une société démocratique.

Que de tout ce qui précède, la nécessité de l'ingérence fait défaut.

Que la décision querellée viole le principe de proportionnalité en ce que selon la doctrine ce principe requiert qu'une relation d'adéquation, c'est- à- dire une relation raisonnable, existe entre la décision et les faits qui la justifient compte tenu de l'objectif d'intérêt général que l'autorité administrative doit servir. En d'autres termes, il requiert que l'autorité se limite à ce qui est nécessaire pour satisfaire l'intérêt général dont elle a la charge de sorte que, lorsque plusieurs mesures appropriées sont envisageables, il convient de recourir à la moins contraignante. (PAPADOPOULOU, Principes généraux du droit et droit communautaire, Bruylant, 1996, chap. IV, pp 243).

Que ceci est une violation du principe sous examen et suffit à annuler la décision querellée.

L'ordre de quitter le territoire vile le droit à la vie privée et familiale et doit être annulé ».

3.2. Verzoeker uit voornamelijk een theoretisch betoog inzake artikel 8 van het EVRM. Concreet voert hij enkel aan dat de elementen van het dossier zouden aantonen dat er een effectieve familiale band bestaat met zijn ex-echtgenote met wie hij nog daadwerkelijk een koppel vormt en met zijn dochter. Hij stelt dat er een procedure gezinshereniging werd opgestart. Hij licht verderop toe dat hij een duurzame relatie heeft met de moeder van zijn dochter en dat zij een afspraak hadden gemaakt op 1 september 2026 bij de betrokken gemeente voor het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning. Hij is van oordeel dat de uitvoering van de bestreden beslissing een familiale breuk betekent in die zin dat hij niet langer met de moeder van zijn dochter en zijn dochter, die beide de Belgische nationaliteit bezitten, zal kunnen samenleven.

3.3. Voor wat betreft verzoekers betoog dat hij een duurzame relatie heeft met mevrouw J.G., kan in de bestreden akte worden gelezen dat uit zijn dossier blijkt dat hij "*een ex-vrouw in België*" heeft evenals dat hij tegenover zowel zijn ex-vrouw als zijn minderjarige dochter feiten van slagen en verwondingen heeft gepleegd. Blijkens de bestreden akte neemt verweerder aldus het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en mevrouw J.G. niet aan. De Raad stelt vast dat dit, zoals verweerder aangeeft, steun vindt in het administratief dossier. Hierin bevindt zich een vonnis waarin de rechtbank van eerste aanleg te Brussel de echtscheiding uitspreekt tussen verzoeker en mevrouw J.G. op 5 november 2013. In dit vonnis kan worden gelezen dat mevrouw J.G. verklaarde dat verzoeker de echtelijke woonst verschillende keren had verlaten en er alleen naar was teruggekeerd om zijn verblijfsrecht in België te kunnen behouden. Ze verklaart dat hij haar en hun kind definitief had achtergelaten op 22 november 2012. De rechtbank stelde vast dat volgens het nationaal register verzoeker ambtshalve werd geschrapt sinds 16 juli 2013, hetgeen de verklaringen van mevrouw J.G. bevestigde (Document nr. 34 in het digitaal administratief dossier). Tevens bevindt zich in het administratief dossier een "*Administratief rapport: illegaal verblijf*" opgesteld op 24 augustus 2026 waarin kan worden gelezen dat verzoeker door de politie werd

aangehouden op verdenking van slagen en verwondingen begaan ten aanzien van zijn ex-echtgenote en dochter (Document nr. 78 in het digitaal administratief dossier).

3.4. Verzoeker slaagt er niet in alsnog een beschermenswaardige relatie of gezinsleven met mevrouw J.G aan te tonen. Stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een e-mail dat handelt over een afspraak die J.G. bij een Brusselse gemeente gemaakt heeft op 1 september 2026, die later werd verlegd naar 16 september 2026. Echter kan hieruit niet afgeleid worden dat de afspraak belegd werd opdat verzoeker op het adres van J.G. zou kunnen worden ingeschreven of een verklaring van wettelijke samenwoning zou kunnen afleggen met haar of om een procedure gezinshereniging op te starten zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift. Stuk 8 betreft een bijlage 15 die verzoekers verblijf in het Rijk voorlopig dekt tot 5 september 2026. Er wordt hierbij algemeen verwezen naar artikel 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit). De bijlage 15 bewijst enkel dat verzoeker zich bij de gemeente heeft aangemeld en dekt zijn verblijf voorlopig, voor maximaal 45 dagen. Hieruit kan dus evenmin een beschermenswaardige relatie of gezinsleven afgeleid worden van verzoeker met mevrouw J.G. of de opstart van een gezinsherenigingsprocedure. Hetzelfde kan gezegd worden van een gevoegd bewijs van betaling van retributie dat dateert van 27 augustus 2026 (stuk 9 gevoegd bij het verzoekschrift), waaruit niet kan afgeleid worden dat het een retributie in het kader van een procedure gezinshereniging betreft zoals verzoeker nochtans voorhoudt. Verzoeker voegt een certificaat van gezinssamenstelling bij het verzoekschrift (stuk 3), opgemaakt op 27 augustus 2026, maar hij wordt hierin zelf niet vermeld zodat niet blijkt dat hij samenwoont met J.G. en haar kinderen. Verder voegt verzoeker een kort handgeschreven briefje toe aan het verzoekschrift (stuk 11), dat zou zijn opgesteld door mevrouw J.G. op 7 september 2026. Het betreft niet meer dan een korte verklaring dat zij een koppel vormt met verzoeker die de vader van haar kinderen is. Dergelijke korte lapidaire verklaring, die zelfs niet voorzien is van een handtekening van J.G., kan bezwaarlijk een beschermenswaardige effectieve relatie aantonen van J.G. met verzoeker, nadat zij eerder uit de echt is gescheiden van hem. De kopie van haar identiteitskaart (stuk 10 gevoegd bij het verzoekschrift) kan dit evenmin aantonen. Er worden geen stukken gevoegd die een effectieve relatie aantonen zoals foto's', whatsappjes, brieven, ... Het bestaan van een beschermenswaardige relatie of gezinsleven van verzoeker met mevrouw J.G. in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond waardoor de bestreden akte hierop geen inbreuk kan vormen.

3.5. Voor wat betreft het gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

"*Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij een ex-vrouw in België heeft en een minderjarige dochter geboren in 2011. Echter het bestaan van een kind op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen. Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen. De kinderen hoeven echter niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene. Betrokkene kan immers vanuit het land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging indienen. Betrokkene en zijn kinderen kunnen tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kind(eren) beperkt blijven. Tevens wordt niet aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat de kinderen – al dan niet tijdelijk – bij betrokkene in het land van herkomst of elders kunnen verblijven (RVV, arrest nr. 125 119, 30.05.2016)'. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat betrokkene vandaag op dd. 24.08.2026 feiten van openbare orde gepleegd heeft tegenover zijn ex-vrouw en dochter nl. feiten van slagen en verwondingen.[…]*"

3.6. Uit voormelde motieven blijkt dat verweerder een gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter heeft aangenomen en is overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker brengt deze afwegingen niet aan het wankelen met zijn algemeen betoog dat hij niet zal kunnen samenleven met zijn dochter en dat de familiale eenheid definitief zal zijn verbroken. Immers stelt de bestreden akte duidelijk dat hij een aanvraag gezinshereniging vanuit het land van herkomst kan indienen waardoor een scheiding slechts tijdelijk is, dat ondertussen contact kan worden gehouden via moderne communicatiemiddelen en dat zijn dochter hem eventueel kan bezoeken in zijn land van herkomst. Verzoeker brengt niet concreets aan dat erop wijst dat de gedane afwegingen strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker brengt de geboorteakte bij van zijn dochter alsook een kopie van haar Belgische identiteitskaart (stukken 4 en 5 gevoegd bij het verzoekschrift) maar de Raad ziet niet in hoe dit kan leiden tot de vaststelling dat artikel 8 van het EVRM geschonden werd.

3.7. De Raad concludeert dan ook dat verzoeker geen schending aantoont van artikel 8 van het EVRM. De ruime theoretische beschouwingen van verzoeker aangaande artikel 8 van het EVRM kunnen bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

Het eerste middel is derhalve ongegrond.

3.8. In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens is hij van oordeel dat de bestreden akte behept is met een manifeste beoordelingsfout.

Hij betoogt als volgt:

"a) S'agissant du comportement comme pouvant compromettre l'ordre public et du ressortissant qui constitue une menace pour l'ordre public ;

Que la partie adverse motive sa décision de la manière suivante (voir acte attaqué).

Que cette motivation est insuffisante pour justifier d'une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

La partie adverse souligne que le requérant a été auditionné par la police en date du 24/08/2026 et cette décision a tenu compte des déclarations du requérant lors de son audition à la police.
Or la partie adverse ne mentionne nulle part dans sa décision un extrait des déclarations du requérant à la police. Exceptée la date qui a été modifiée, les décisions de la partie adverse des 24/08/2026, 03/09/2026 et 08/09/2026 sont en tout point identiques.
Le requérant a donc raison de soutenir que le fait pour la partie adverse de prendre une décision identique à la précédente à la veille des audiences au CCE a pour seul but de porter atteinte à son droit à un recours. Il est détenu au centre fermé depuis le 24/08/2026 et jusqu'à présent le CCE n'a pas statuer sur ses recours parce que la partie adverse prend des nouvelles décisions à la veille de chaque audience.
Qu'en ce qui concerne le comportement du requérant, qu'il appartenait en effet à la partie adverse en vue d'apprécier si le comportement personnel du requérant était constitutif d'une telle menace, de prendre en considération tout élément de fait ou de droit relatif à sa situation et, notamment, la nature et la gravité de cet acte.
Selon la Cour de Justice, la notion d'ordre public implique l'existence d'une menace suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société, tant la sécurité intérieure et extérieure de l'État.
Les notions d'ordre public et de sécurité publique visent aussi les cas d'appartenance ou de soutien à une association qui soutient le terrorisme ou encore le fait d'avoir (eu) des visées extrémistes.
Or la motivation de l'acte attaqué, selon laquelle le requérant est interpelé pour des faits de coups et blessures volontaires et il peut être considéré comme pouvant compromettre l'ordre public par son comportement n'est pas conforme à la jurisprudence de la cour de justice sur la notion d'ordre et de sécurité publique.
Le fait de gifler de gifler son papa comme l'a fait la fille du requérant ne peut pas être considéré comme une menace pour l'ordre public et le fait d'attraper sa fille comme l'a fait le requérant non plus. Pour résumer, les coups et blessures volontaires ne sont pas considérés par la Cour de justice comme une menace à l'ordre ou la sécurité publique.
Qu'en l'espèce, le requérant a été auditionné par la police et aucune suite judiciaire n'a été réservée au dossier relatif aux coups et blessures volontaires. Le fait de classer ces faits sans suite prouve qu'ils n'étaient pas graves comme le prétend la partie adverse.
Que ceci est constitutif d'une erreur manifeste dans l'appréciation des faits et d'une violation de l'obligation pour l'autorité administrative de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause.

Qu'une telle motivation et les conséquences qu'elle entraine sont par conséquent disproportionnées par rapport au cas d'espèce.

b) S'agissant du signalement par les autorités allemandes ;

La partie adverse soutient également que le requérant fait l'objet d'un signalement par les autorités allemandes.

Le requérant conteste faire l'objet d'un signalement parce qu'il est arrivé en Allemagne par l'aéroport de Cologne le 01/03/2026 et est reparti par le même aéroport le 08/03/2026 (voir passeport).

Les autorités allemandes l'auraient arrêté s'il était signalé. La partie adverse parle d'un signalement sans donner la date de ce signalement.

En plus, il s'est présenté à l'administration communale du domicile de son épouse pour faire les démarches relatives à son inscription et on ne lui a jamais parlé d'un quelconque signalement. Certains dossiers ont été transmis à l'Office des étrangers et la partie adverse n'a pas parlé de signalement non plus.

Une annexe 15 a été délivrée au requérant le 23/07/2026. Il ne comprend pas de quel signalement parle la partie adverse.

Que l'acte est donc illégal et devrait être annulé.

La demande d'annulation de l'acte querellé est dès lors fondée."

3.9. De bestreden akte is duidelijk gemotiveerd in rechte en in feite, dit in het licht van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en tweede lid en de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Het blijkt niet en verzoeker zet ook niet uiteen waarom deze motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet, temeer verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden akte en opwerpt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

3.10. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.11. Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze onderscheiden rechtsgronden, die ook elk gepaard gaan met feitelijke vaststellingen, kunnen elk op zich het bevel om het grondgebied te verlaten, schragen. Indien verzoeker aldus met succes het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten wil aanvechten, dient hij van elk van deze rechtsgronden de onwettigheid aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat het inhoudelijk betoog van verzoeker enkel de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden) viseert, waarin onder meer verwezen werd naar verzoekers signalering door Duitsland. Hij laat echter de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° (wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten) ongemoeid. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, noch van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Dit motief volstaat op zich voor het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten zodat de Raad niet dient in te gaan op het betoog dat verzoeker ontwikkelt tegen de rechtsgrond dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Een eventuele gegrondheid van zijn betoog aangaande dit motief kan er immers niet toe leiden dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig op de rechtsgrond voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kon steunen.

3.12. De beslissing tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek steunt op de vaststelling dat er een risico op onderduiken bestaat en dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Ook hier geldt dat verzoeker om het niet toekennen van een vrijwillige vertrektermijn met succes te kunnen aanvechten, de onwettigheid van de vaststellingen waarop verweerder zich steunt, moet aantonen. De toepassing van artikel 74/4, §3, 1° van de Vreemdelingenwet (er bestaat een risico op onderduiken) wordt gecombineerd met het submotief bedoeld in artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet (betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden). De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en dat hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert. Aangezien het risico op onderduiken niet wordt betwist door verzoeker, blijft de beslissing tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek overeind zodat de Raad niet dient in te gaan op het betoog dat verzoeker ontwikkelt tegen de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. De Raad gaan dan ook niet in op de door verzoeker opgeworpen schending van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet dat handelt over het gevaar voor de openbare orde .

3.13. De beslissing tot terugleiding naar de grens steunt op de toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"*Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.*"

Hieruit volgt dat een vreemdeling naar de grens kan worden teruggeleid in de gevallen vermeld in artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet waarin kan worden afgeweken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. In verzoekers geval werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend – zo herinnert het luik "*terugleiding naar de grens*" eraan – overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet (er bestaat een risico op onderduiken) en artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet (de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid). Zoals besproken onder punt 3.12. is verzoeker er niet in geslaagd het vastgesteld risico op onderduiken (artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet) onderuit te halen waardoor dit eveneens als motief voor de terugleiding naar de grens overeind blijft zodat de Raad ook hier niet dient in te gaan op verzoekers betoog aangaande het motief dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde.

3.14. Het tweede middel is derhalve ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijfentwintig september tweeduizendzesentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter,
S. HERBOTS,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
S. HERBOTS	M. EKKA